

Такожде, непрѣятно и везмѣстно є зл да присиѣчами всѣкій часъ на дрѹгїи ти приказаны та, кой то да йшими да воспомними имена та на чеолоўцы тѣ, или на иѣшл-та, за който є думла-та, и да возврашами хвратл-та та, пакъ отъ краї (отъ начало то).

И когда приказва иѣкой иѣщо, не прили-ча да присиѣчами неговити приказанни, или да противоговорими, или да гдѣ гравими отъ иѣгова та ўстѣ, за да гдѣ речёми мы имъ хвраты ти да измѣнѧвами, ако онъ недовѣрба иѣкомъ речь, да оупотреби, или да оупотреблявами дрѹгїи иѣкой способъ неподобенъ.

Прежде всѣхъ на обхожденіе то неприлича да поругавами (хвалими), иѣкогдѣ, нитѣ да мѣго сѧ пресмѣчами, нитѣ да сѧ подигравами съ иѣго, или съ хвраты, или съ работы, а найпаче неподобава да стрѣчами предъ иѣго, нитѣ да гдѣ злаками съ иѣкой способъ.

На противоже, когда иѣкой мы сѧ присмѣ-ва, или учитыва (шигувка) тогда поддавава да не показавами недовѣрствїе, да не мы ста́ва злѣ болѣ, нитѣ да сѧ отговариваме съ хвраты досадытелны, и прости. Но да откѣшавами, негови ти поруганія съ велика сладость, и благоразумство. За да сотворимы поруганіе то въ сладость: и да отвѣгаеми отъ тако-выхъ слѹчайныхъ сваровъ.